

Trong hồi ký của mình, Đồng chí Tổng Bí thư Võ Nguyên Giáp ghi lại: Ngày 19-5-1946, nhân dân công nhân vui mừng đón chào, khi lần đầu tiên tờ báo của Đảng ra ngày sinh nhật cho Bác Hồ: Hình ảnh các cháu thiếu nhi vui vẻ, ngoan thành Thủ đô Hà Nội, và lần đầu tiên bán báo, tờ báo mới ra các ngôi trường Bác đã từng đến thăm, rằng mang theo tờ báo để cho những học sinh là các con cháu “của Đảng” của phong trào đấu tranh giành độc lập của Đảng Cộng sản và hát những bài ca cách mạng. Tiếp đó, là đoàn đi biểu dương các chiến sĩ Nam bộ tới chiến trường ra công tác và đoàn đi biểu dương văn hóa công nhân chúc mừng những chiến thắng và lãnh đạo công nhân cách mạng giành phóng dân tộc. Pháo nổ đáp lại lòng kính mến của đồng bào

dành cho mình, Người nói

: “Tôi chưa xứng đáng với sự săn sóc của đồng bào. Vì tôi hãy còn là một thanh niên, tuổi 56 chưa đáng được đồng bào chúc mừng. Chỉ vì một nhà báo nào đó biết đến ngày sinh của tôi mà đem ra làm nên đồng bào. Tôi trước đây nay tôi đã là người của đồng bào, thì nay và sau tôi vẫn thuộc về đồng bào. Tôi quy hết lòng trung thành với Tổ quốc...”.

Sự giản dị thanh cao của Người là bài học cho tất cả chúng ta. Không đặt cao vai trò cá nhân, chỉ nghĩ sùng bái cá nhân

. Vũ Kỳ kể

, chuyện riêng

: Nhân chuyện đồng bào nhớ tới Trung Quốc

(1967)

, Vũ Kỳ

theo Bác

vào

viết

Khi ông Miếu. Trên đồng bào vào công việc Người đi và phân tích câu nói Mạnh Tử phát triển tư tưởng triết học Khổng Tử “

Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”,

Người phân tích: dân là quý hơn tất cả, vì có dân mới có xã tắc, phải lo cho dân trước hết, sau đó là đất nước còn Vua là xem nhẹ

”. Trong khi lúc này Người là Chủ tịch nước, là ông Vua của một nước.

Người không tỏ ra quan tâm tới sinh nhật của mình và thậm chí vì công việc mà sinh nhật để tránh những nghi lễ phiền phức tốn kém. Có lần Người đã nói: “Bác cảm ơn các chú đã có lòng, nhưng trong lúc toàn dân ta đang kháng chiến gian khổ, mọi công việc hết sức khẩn trương mà tôi còn phải chúc mừng một cá nhân là không nên”. Hôm nay, đồng bào cho tôi nhậu

hoa

và

bánh

kẹo

.

Những thứ đó đáng giá gì. Xin đồng bào nghĩ đến các đồng bào nghèo khó, hơn là hao phí cho tôi”.

Kể từ ngày 6, Quốc hội khóa II năm 1963 khai mạc ngày (18-5-1963) đúng vào dịp chuộc lòng của Đảng nhân 73 ngày sinh của Bác Hồ kính yêu. Trong dịp này, các đồng bào Ủy ban đã

nhất trí đồng ý. Quốc hội trao tặng Chủ tịch Hồ Chí Minh Huân chương Sao Vàng - Huân chương cao quý nhất của Nhà nước ta. Bất ngờ, Bác nói: "Tôi vừa nhận được tin tức làm tôi rất cảm động và sung sướng. Đó là tin Quốc hội có ý định tặng cho tôi Huân chương Sao Vàng - Huân chương cao quý nhất của nước ta. Tôi xin tận lòng biết ơn Quốc hội. Nhưng tôi xin Quốc hội cho phép tôi chuyển Huân chương này. Vì sao? Vì Huân chương là danh hiệu công huân, nhưng tôi tự xét mình có công huân xứng đáng với sự tặng thưởng cao quý của Quốc hội". Bác nói tiếp: "Mình nam thanh là xứng đáng với danh hiệu "Thành đồng Tổ quốc" và xứng đáng được tặng Huân chương cao quý nhất, vì nhờ có đó, tôi xin Quốc hội đồng ý thế này: Chuyển ngày mình nam hoàn toàn giải phóng, Tổ quốc hòa bình, thống nhất, Bắc Nam sum họp một nhà, Quốc hội sẽ cho phép đồng bào mình nam trao cho tôi Huân chương cao quý. Như vậy thì toàn dân ta sẽ sung sướng vui mừng". Đây là điều mà hôm nay tất cả chúng ta trân trọng Bác, trân trọng niềm xu hướng trên ngực Ngọn không có một huân chương.

Ngày 19-5-1969, sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời 79 mùa xuân của Ngọn, sau khi tiếp các cháu là con của các đồng chí phò và đến chúc thọ, Bác xem kỹ lá toàn bộ bản Di chúc mà mình đã viết, bổ sung vào các năm trước. Trong những giờ phút thiêng liêng cuối đời, Bác vẫn dành những tình cảm sâu nặng ân tình cho quê hương, đất nước: "Tôi có ý định đến ngày đó, tôi sẽ đi khám hai miền Nam Bắc, để chúc mừng đồng bào, cán bộ và chiến sĩ anh hùng, thăm hỏi các cấp lão, các cháu thanh niên và những yêu quý của chúng ta...". Và Ngọn đã đi xa khi ý định đó không thành, (9 giờ 47 phút, ngày 02-09-1969) qua tim lớn đã ngừng đập. Ngọn đã vui với thời gian ngắn hiên, 49 năm trôi qua, mãi mãi chúng ta được sống trong bầu trời tình cảm, để được Bác gọi là, bên tai như vang vọng lời di nguyện của Ngọn khi vĩnh biệt.

"Điều mong muốn của tôi là: Toàn Đảng, toàn dân ta đoàn kết phấn đấu, xây dựng một nước Việt Nam hòa bình, thống nhất, độc lập, dân chủ và giàu mạnh, và góp phần xứng đáng vào sự nghiệp cách mạng thế giới."

Toàn Đảng, toàn quân và toàn dân đã, đang làm theo lời Ngọn. Đang hiện thực hóa qua những mốc son: Kết thúc cuộc kháng chiến chống thực dân, được quốc sau 30 năm (1945-1975) "Đánh cho Mỹ cút, đánh cho ngụy nhào" đưa non sông về một mối Bắc Nam sum họp một nhà; tiến hành công cuộc đổi mới (12-1986) và thực hiện CNH-HĐH đất nước (8-1996); đưa dân tộc bước qua ngưỡng nghèo năm 2006; đang xây dựng đất nước và đang hướng đến mục tiêu xây dựng nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh./.